

Περί τοῦ Δείπνου τοῦ Μυστικοῦ καί ἐτέρων ἀποδείξεων
Κεφ. ρπ´

[...] Καί ἔτσι ὑπήγαιεν εἰς συντροφίαν τοῦ Ἰησοῦ μέ τήν Μαγδαληνήν
Μαρίαν καί μέ τήν Μαρίαν τήν ἀδελφήν της τοῦ Ἰακώβου καί μέ τήν
ἄλλην της τήν ἀδελφήν τήν Μαρίαν τοῦ Σαλώμου καί μέ τήν Μάρθαν
τήν ἀδελφήν τῆς Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς καί μέ ἄλλες πολλές
γυναῖκες, ὅποῖες ὅλες ἔκλαιγαν διά τόν θάνατον ὅπου ἐλάμβανεν ὁ
Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός καί Θεός τῶν ἀπάντων, καλά καί αὐτός
ὁ θάνατος ἦτονε ὅπου μᾶς ἔσωσεν ὅλους. Καί παγαινάμενος ἔξω ἀπό
281 τήν Ἱερουσαλήμ γυρίζει ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός καί ἠβλέπει
ὅπου ἔκλαιγαν οἱ γυναῖκες καί λέγει τους: Μηδέν μέ κλαίγετε ἐμένα,
ἀμή κλαίγετε τοῦ λόγου σας καί τά παιδιά σας, διότι θέλει ἔλθει καιρός
ὅπου θέλετε εἰπεῖ: Χαρά σ´ ἐκεῖνες ὅπου δέν ἐγέννησαν ποτέ τους / καί
χαρά στά βυζία ἐκεῖνα ὅπου ποτέ δέν ἐβύζασαν τινάν, καί ἤξεύρετε ὅτι
ἀκόμη θέλει ἔλθει ἀπάνω εἰς τήν χώραν σας πολὺς χαλασμός καί κακόν,
εἰς τρόπον ὅτι ἐκεῖνοι ὅπου θέλουν εὐρεθεῖ μέσα θέλουν εἰπεῖ: Νά
ἔπεφταν ἐκεῖνα τά βουνά ἀπάνω μας νά μᾶς ἐπλάκωναν καί νά ἐσκίζο-
τον ἡ γῆς νά μᾶς ἐκατάπινεν καί νά μηδέν ἠθέλαμεν ἰδεῖ τόσο κακόν καί
χαλασμόν ἀπάνω μας. Λέγει ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος ὅτι ὅταν τόν
ἔπαιρναν νά τόν σταυρώσουν ἐπαρηγόρα τήν μητέρα αὐτοῦ ὁ Ἰησοῦς
καί τῆς ἔλεγεν: Μητέρα, μηδέν λυπεῖσαι τόσον, διότι ἐγώ ἀπεθνήσκω
διά νά σώσω τόν κόσμον καί χαίροσιν μάλιστα καί ἐνθυμούσιν τί
σοῦ εἶπα, ὅτι θέλω ἀναστηθεῖ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ καί θέλω ἐμφανισθεῖ
ὀμπρός σου, καί μηδέν λυπεῖσαι. Λέγει πάλιν αὐτός ὁ Ἰγνάτιος ὅτι ὁ
Ἰησοῦς εἰς ὅσο ἀκαρτερεῖ εἰς τήν ἀνθρωπότητα ὅπου εἶχεν ἦτον τόσος
ἀχαμνός καί τόσο πολλὰ ἀγανακτισμένος ἀπό τές πολλές ραβδές καί
ἀπό τά πολλά μαρτύρια ὅπου τοῦ ἔκαμαν, ὅτι ἦτονε σχεδόν ὡς ἀπεθα-
μένος καί δέν ἐδύνοτον νά συντύχει. Ἀπό τοῦτο πιστωθεῖτε ὅτι ναί,
ἦτον τέλειος Θεός καί τέλειος ἄνθρωπος καί ἐφόρεσεν ἀνθρωπίνην
σάρκαν καί ἀγανάκτησεν καί ἐπέινασεν καί ἐδίψασεν καί ἔπαθεν ὅλα
ὡς ἄνθρωπος, μόνον ἀμαρτίαν ὅπου δέν ἔκαμεν. Καί λοιπόν τότες οἱ
Ἑβραῖοι ἠβλέποντάς τον τόσον ἀχαμνόν, ὅτι τόν σταυρόν μόλις τόν
ἐβάσταινε, ἀπανταίνουν ἕναν ὅπου ἔρχοτον ἀπό τό χωρίον ὀνόματι /
281v Συμεῶν Κυρηναῖον, τόν πατέρα Ἀλεξάνδρου καί Ρούφου, καί δίδουν

Ευρωπαϊκή Ένωση
Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΚΑΙ ΔΙΑ ΒΙΟΥ ΜΑΘΗΣΗ
επένδυση στην κοινωνία της γνώσης
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΕΙΔΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ

Με τη συγχρηματοδότηση της Ελλάδας και της Ευρωπαϊκής Ένωσης

ΕΣΠΑ
2007-2013
πρόγραμμα για την ανάπτυξη
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΤΑΜΕΙΟ

282

του καί τον σταυρόν καί ἀγγαρέψαν τον νά τόν βασταίνει νά ὑπάγει ἕως τόν τόπον ἐκεῖ ὅπου ἤθελαν νά σταυρώσουν τόν Χριστόν. Καί ἔτσι τό ἔκαμαν, και παγαινάμενος ὁ Ἰησοῦς ἦτονε μίαν γυναίκα ὀπίσω του ὀνόματι Βερόνικα, τήν ὁποίαν τήν εἶχεν ὑγιάνει ὁ Χριστός ἀπό μίαν μεγάλην ἀρρωστίαν ὅπου εἶχεν, καί τούτη σιμώνει εἰς τόν Χριστόν καί κλαίγει καί λυπεῖται εἰς τά πάθη ἄπερ τοῦ ἔκαναν οἱ Ἐβραῖοι καί ἐνθυμώντας τό καλόν ὅπου τῆς ἔκαμεν εὐχαρίστα τον καί ἐδόξαζέ τον ὡς Θεόν καί ἔλεγέ του: Ἐλέησόν μεν, Κύριε, καί μνήσθητί μου καί μή μέ ἐγκαταλείπεις ἕως τέλους. Καί τότες τῆς λέγει ὁ Ἰησοῦς Χριστός καί παρακαλεῖ την ὅτι να ἐβγάλει τό μαντήλι της ὅπου ἐβάσταινε εἰς τήν κεφάλην της τό ἄσπρο νά τόν σφογγίσει εἰς τό πρόσωπον ὅπου ἦτον ἰδρωμένος ἀπό τόν κόπον καί τόν παιδεμόν ὅπου τοῦ ἔκαναν οἱ Ἐβραῖοι, καί παρευθύς αὐτή ἡ εὐλογημένη γυνή ἔβγαλεν τό μαντήλι της ὅπου ἐφόρειεν καί ὑπήγεν και ἐσφογγισεν τό ἀγιότατον καί θεῖον αὐτοῦ πρόσωπον, καί παρευθύς ἐτυπώθη ἡ πρόσοψις τοῦ προσώπου του εἰς ἐκεῖνο τό μαντήλι, καί ἔτσι τούτη ἡ Βερόνικα ἐχάρηκεν πολλά ὅταν εἶδεν τήν τύπωσιν αὐτήν καί εἶχε το εἰς μεγάλην φύλαξιν μέ μεγάλην εὐλάβειαν, καί τοῦτο ἔναι ἐκεῖνο ὅπου λέγουν σουδάριον, τό ὁποῖον θέλετε ἠκούσει παρεμπρός πρός τήν ἄκρην τοῦ βιβλίου πῶς καί τίς ἦτονε αἰτία νά τό φέρουν εἰς τήν Ρώμην. Και σώνοντας οἱ Ἐβραῖοι εἰς τόν τόπον ὅπου ἤθελαν νά σταυρώσουν τον Χριστόν / εἰς τόν τόπον ὅπου τόν λέγουν Γολγοθά, ἐκεῖ ἔγδυσαν τόν Χριστόν ὀλόζορκον και κάνουν πάλε καί ἓνα στεφάνι ἀπ' ἀγκάνθια και βάνουν το εἰς τήν ἀγίαν κεφαλὴν τοῦ Χριστοῦ, καί ἔπειτα βάνουν τον σταυρόν κάτω εἰς τήν γῆν καί φέρνουν τόν Χριστόν καί ἐξαπλώνουν τον ἀπάνω εἰς τόν σταυρόν ζόρκον καί πιάνουν τό χέρι του τό ζερβόν ὀμπρός και ἐξαπλώνουν το καλά καί καρφώνουν το μέ ἓνα καρφί παράξενον χοντρόν. Ἐπειτα πιάνουν τό ἄλλο του χέρι τό δεξιόν καί ταυρίζουν το καλά δυνατά καί καρφώνουν το καί αὐτό μέ καρφίν ὁμοιον ὡς τό ἄλλο. Ἐπειτα βάνουν τό κορμί του ἀπάνω εἰς τόν σταυρόν καί ταυρίζουν τά ποδάρια του δυνατά διά νά τά καρφώσουν, καί τόσο τόν ἐταύρισαν δυνατά ὅτι τά νεῦρα του καί τά κόκκαλά του σχεδόν τά ἐτσάκισαν. Καί τότες ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἀσήκωσε τό ἓνα του ποδάρι καί ἔβαλέ το εἰς τό ἄλλο διά νά σκεπάσει τήν ἀνθρωπίνην αἰσχύνην, διότι ἦτονε ὀλόζορκος, καί ἐκεῖνοι οἱ κάκιστοι Ἐβραῖοι ἤθελαν νά τά καρφώσουν ἐξαπλωτά τά ποδάρια του διά πλέον καταισχύνην, ἀμή δέν ἐδυνήθησαν αὐτό νά τό κάνουν διά χάρις Θεοῦ, καί μή δυνάμενοι νά κάμουν ἀλλέως

ἐκαρφῶσαν τα ἀπανωτά ἕνα τό ἄλλον καθὼς τά εἶχεν ὁ Χριστός καί ἐκαρφῶσαν τα μέ ἕνα καρφί καί μόνον. Καί ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἔστεκεν εἰρημένος ὥσπερ ἀρνίον ἄκακον καί ἔτσι τόν ἀσήκωσαν καί ἐβάλαν τον τόν σταυρόν ὀρθόν.

Ελένη Κακουλίδη-Πάνου (επιμ.), *Ιωαννίκιος Καρτάνος, Παλαιά τε και Νέα Διαθήκη*, Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας, Θεσσαλονίκη 2000.